

אחרי ארבע שנים -

אין ערך למאסר-בסועל קבע בית-הדין בעירעור

המחוקק קבע שתי עבירות למי שמשקר בעדותו. אפשר להעמידו לדין על ערות-שקר, עבירה חמורה שעונשה חמש שנות-מאסר, ואז צריך להוכיח כי אמנם שיקר הנאשם. אך כאשר אדם מעיד פעם אחת עדות אחת ופעם אחרת עדות שונה, אפשר להעמידו לדין על שעונשה רק שלוש שנות מאסר.

כאשר מעמידים אדם לדין על העבירה של עדויות סותרות, עבודתה של התביעה קלה ביותר. כל מה שעליה לעשות הוא להציג בפני בית-הדין ששפט את שתי העדויות, על כן הנאשם, שאותו ייצג בערעור

עורך-הדין מנחם רובינשטיין, סיפר בעדות במישטרה כי החזיק דולארים מזויפים עבור אדם אחר. כאשר הגיע מועד המישפט, והוא הפך עדית-ביעה ראשי, חזר בו מעדותו, ואמר כי הדולארים לא היו של אותו נאשם.

עדויות בבית-הדין ששפט ניתנה בפברואר 1980, והוא הורשע בעבירה של עדויות סותרות בפברואר 1984.

הנאשם עירער על חומרת העונש, והתבקע מרים רוזנטל ניסתה לשכנע את בית-הדין ששפט בערעורו, כי כל הנסיבות לקולא כבר נלקחו בחשבון על-ידי שופט-השלום. אך נראה כי השופטים לא השתכעו. בפסק-דין אמרו השופטים כי "בהרשעה ארבע שנים בדיוק מיום ביצוע העבירה, אבר סברו של ההליך כולו". המאסר בפועל הוחלף למאסר על תנאי, והנאשם הלך לביתו מרוצה.

שם לא כליך טוב

החשוד הציג עצמו בשם אחר, אך התברר כי גם אדם בשם זה

מבוקש על-ידי המישטרה

כאשר נעצר מכתבי שמיטוב בתחנה המרכזית בתל-אביב, נבטיבות מחשי-רות, הוא לא רצה למסור את שמו האמיתי. היו לו סיבות טובות לחשוב, כי אם יגלה את שמו, ייעצר ויילקח לתחנת-המישטרה. על כן המציא שם אחר, שנראה לו באותו רגע טהור למדריון. "שמי דני רבינו", אמר לו שוטרו.

אולם השוטרו לא רצה לוותר כליך בקלות. הוא ביקש ששמיטוב לחכות, התקשר למסוף המישטרה, ומצא כי דני רבינו מבוקש במישטרה.

דן חיישי, השוטרו ושמיטוב רבינו הגיעו לתחנת-המישטרה, כדי לברר על מה מבוקש רבינו. בעוד גלגלי המחשב מסתובבים, נכנס לתחנה שוטרו המכיר את החשוד מקודם. הוא הביט בו רגע ואמר: "זה שמיטוב מכתבי, ולא רבינו".

צחוק הגורל היה, כי באותו רגע ממש פלט המחשב את התשובה, כי החשב נגד רבינו נוטל, והוא אינו מבוקש יותר על-ידי המישטרה. אבל זהותו האמיתית של שמיטוב הוכרה לשוטרים, כי הוא נעלם אחרי ששוחרר בערבות ולא חזר להמשך המישפט. מאחר שחלו נגדו מאסר על-תנאי, וכמה עבירות על פריצות, הוחזר שמיטוב למעצר.

בימים אלה נידון שמיטוב לתקופת מאסר. על האשמות המקוריות, שמהן ניסה להתחמק, על כך נוספו העבירות של התחנות לרבינו, והכשלת שוטרו במילוי תפקידו. סניגורו של שמיטוב, עורך-הדין ששי גז, יצרף את כל התיקים שהיו תלויים נגד לקוחו, כדי שיוכל להתחיל דף חדש.

בפעם הראשונה נערך מיסדר-זיהוי שמשחתכיו לבשו גרביים על פניהם

זיהוי במסיכות מגרביניילון. מיסדר כזה לא נערך מעולם.

הגרב משנה את הפנים

שורה של גברים צעירים הועמדו לפני העד המזוהה, כשהם עטויים גרביניילון. הוא עבר על פניהם כמה פעמים, ביקש מהם להתכופף מעט, הציץ בהם מהפרופיל ואז ניגש אל האדם שעמד במקום הרביעי בשורה ואמר: "זה האיש שאיים עלי עם האקדה. הוא אמר לי לכבות את האורות, נכנס מצד שמאל שלי עם גרב על הראש". האדם שאותו זיהה העד היה יהושע מלצר. בנו של בעל חברת הרכב, בעלת הסובארו הצהובה.

כאשר הוסרו הגרביים מפניהם של המשתתפים במיסדר-הזיהוי הביט בהם העד ואמר: "בלי גרביים זה קשה, כי אין היו בגרביים". בבית-הדין ששפט הסביר העד כיצד

הטביעה נמצא על השימשה האחורית של הרכב והיתה ברורה ומלאה.

התובעת קלרה רגיניאנו האשימה את השניים בשני מיקרי-השוד. הם כפרו באשמה.

סניגורו של מסילתי, עורך-הדין אהרון כ"ש, טען כי טביעת-האצבע על מכוניתם של בני-הזוג לא באה דיוקא, ממיקרה השוד, אלא הוטבעה על המכונית בעת שהזוג ישב בכיכר העיר והקשיב למוסיקה. האיש לא נגע במכונית, כאשר ישבנו בכיכר. אני פחדנית נורא ומסתכלת לכל הכיוונים, והייתי מרגישה מיד אם משהו היה נוגע באוטו. כללל, הסובארו היא כמו נייר ומרגישים כל נגיעה", העידה רות מור, לדעתה, היתה זו טביעת אצבעו של אחד השודדים.

השופטת ויקטוריה אוסטרונוסקייה כהן קבלה את גירסת התביעה, כי אין ספק שמסילתי הוא אחד השודדים של הזוג מור, לעומת זאת, מאחר שלא היו

החונה, וחזרה לעבר הבניין שבו ארבו השוטרים. מתוך הסובארו יצאו שלושה גברים שהחלו רצים לכיוון הרכב החונה על הצוק. אולם בטרם הגיעו אל הצוק, עזבה המכונית הכודרת את המקום. השלושה החלו חוזרים למכוניתם כחניה של הבניין, כאשר הבחינו השלושה בשוטרים, נמלטו מהמקום. אחד מהם זוהה מיד בידי אנשי המישטרה כאשר מסילתי, הסובארו וזהתה על-ידי השוטרים כשייכת לחברה כבעלותו של יעקב מלצר, שכה נוהג ברדי-כלל בנו של בעל החברה, יהושע מלצר. אחרי מירוף נעצרו מסילתי ומלצר ליד ביתו

הזוג המפחד הצליח לראות כי אחד השודדים החזיק בירו אקדה, וכי כחוק, ליד המכונית עמד אדם שלישי ושומר השודדים רשעו את הכסף והתכשיטים. הם לקחו מהגבר את כספו, ארנקו ושעונו וטבעת זהב שהיתה על אצבעו.

שודדים

מהבחרה נטלו צמיד זהב. אז הוציאו את מפתחות המכונית וזרקו אותם. הם דרשו מבני הזוג להישאר במכונית עוד עשר דקות, אחרת יהרגו אותם. הזוג הרועד ראה את השודדים הולכים לכיוון צפון.

הזוג עצר בכיכר-המרכזית, ושמע מוסיקה שניגנה תימורת בכיכר. הם שתו משקה קל ואז נסעו לעבר הצוק המבודד, פרוש את שמיכותיהם על המושב והלכו לישון. הם התעוררו מחבטות במכונית. בחושך מסביב לא הצליחו בתחילה להבין מה קורה וכאשר התבקשו לפתוח את הדלת עשו זאת. באור שנדלק ראו כי אנשים רעולי-פנים שנופפו אקדה אל מול פניהם. אחד מהשודדים החל מכה את הגבר ורש ממנו כסף וזהב. השודדים חיטטו במכונית ולקחו מעצמה, טרניוסטור, ארנקי-כסף ושרשרת-זהב.

בני-הזוג המבוהלים ראו אותם לוקחים את מפתחות הרכב וזורקים אותם לתוך החשיכה. השודדים איימו, כי אם יעזבו השניים את המכונית לפני תום חמש דקות יהרגו אותם. שני השודדים הצטרפו אל שלישי שעמד כחוק והסתלקו לכיוון צפון.

של בעל הסובארו. כחקירה סיפרו השניים סיפור ספורטיבי. הם אמרו כי בילו את הערב במקומות בילוי שונים, והחליטו לרדת לשפת-הים, כיוון שיש מיסעדות הפתוחות עד שעה מאוחרת. הם החנו את המכונית והחלו בריצה לילית. המסלול שבחרו לריצה היה מסלול צוקים חדים וחלולים מעל לתהום. מסלול שלא נראה מתאים לריצה ספורטיבית.

אחת מטביעות-האצבע שנמצאו בכיורור על מכוניתם של בני-הזוג מור תאמה את טביעת אצבעו של מסילתי.

בגרבי ניילון

יכול היה לזהות אדם שראה אותו רק בכיסוי גרב. "השיחזור הוא בעיקר לפי צורת הראש. את פני בעל האקדה אינני זוכר. אחרי-מסדר-הזיהוי היתה לי הפתעה שאלה הפנים... הופתעתי מזה ששמתי עליו את הידיים... והופתעתי מכל היהויה. ההבדל בין ראש עם גרב וראש בלי גרב זה הגרב. עם גרב הולכים על הרגליים, לא על הראש. הגרב משנה את הפנים."

אבל הוא היה משוכנע כי זיהה את האיש הנכון, האיש ששדר אותו ואיים עליו באקדה. למרות היהויה, טען הסניגור, יהודה ויינשטיין, כי מלצר אינו השודר.

בפני השופטת עמדה בעיה חרשנית, האם אפשר לסמוך על מיסדר-הזיהוי כזה ולהרשיע אדם בשוד על פיו. שני באי-כוח הצדדים מסכימים, כי לא קיים תקדים המתייחס למיסדר-הזיהוי של אנשים שתווי פניהם עוותו על-ידי כיסוי. לדעת, נעשה כאן ניסיון לגיטימי של החוקרים להתקדם בעבודתם... אולם אין בידי ראיות המצביעות על הנאשם כעל אחד השודרים. יש רק חשדות. הוא נעצר בשעות הלילה בנסיבות מחשדות, סמוך למקום השוד. הוא וזה על-ידי העד במיסדר-הזיהוי מסיכות, אבל לדעת, כל זה מביא רק למסקנה כי הנאשם דומה לאחד השודרים ותו לא."

יהשע מלצר זוכה מאשמה.

מקום הפשע: הצוק ליד נתניה. הסובארו היא כמו נייר..."